

Clementina Ródenas i Vicent González Lizondo, 'catx' a mort pel cap i casal de València

L'alcaldesa i l'aspirant

EL TEMPS comença avui les *biopolítiques*: una foto informativa setmanal dedicada a descobrir humanament els principals protagonistes de les eleccions de primavera. Clementina Ródenas, alcaldessa i alcaldable de València, i Vicent González, aspirant al títol, inauguren la sèrie.

Clementina Ródenas

RAFA GIL

Es la reina del municipi, i té tot el suport d'Eduard Montesinos, l'ós comarcal del PSPV-PSOE, que aposta a mort per ella en l'executiva de Ferraz-Madrid, i fins i tot va redactar al seu favor un document orgànic socialista, on llançava per terra les piràmides públiques de l'anterior monarca de la ciutat, en Ricard Pérez Casado, *Keops*, company de files.

Ex-regidora d'Hisenda i segona tinent d'alcalde des dels comicis del 10 de juny 87, on viatjava en tercera, el seu partit va situar-la com a alcaldessa després que Pérez Casado dimitira i el seu àngel Fernando Puente li acompanyara en la retirada. Ella, que també va travessar per la militància *ricardista*, va ser, en tota la història civil i militar de València, la primera dona que va aguantar el ceptre, després que 53 alcaldes masculins la precediren. Va ser investida el 13 de gener de 1989, amb l'abstenció positiva del CDS i Esquerra Unida, i els vots contraris procedents de la trinxera tradicional.

Senyora de l'ex-conseller turístic i in-

dustrial Segundo Bru, professora d'història econòmica, externament seriosa, ara és la número u socialista i la candidata renovada a la corona local, amb un vot de fidelitat electoral que postula la seua imatge progressista davant González Lizondo, *el senyor de les taronges*. Una competició apassionant, per la fràgil diferència de les expectatives entre els dos púgils.

Clementina va nàixer a Aiora deu anys després que el govern colpista de Burgos guanyara la guerra, càlcul que li atribueix 42 anys de vida i esbelta maduresa. Ferrovora lectora d'arguments policíacs, addicta als assajos, *fan* de pluralitats musicals —amb l'oïda abonada tant als cànctics sacrosants com al rock o al tecnopop—, de xicoteta perseguia ocells amb escopeta de caçador, i d'alcaldesa, ja major, va obtenir llicència d'armes i es va iniciar a l'esport del tir al blanc. Una modalitat cassolana de fer la guerra que li permet disparar institucionalment contra el continu rosari de censures que sempre l'avisen, i mai li claven, els regidors de la dreta, senyors Martín Quirós, metge i portaveu del PP, i

Vicent González. Al menys, tres en van ser anunciades amb sorollosa percussió pel cor conservador.

Clementina compta sempre amb l'honorable Lerma, qui va buidar de finançament les guardioles municipals de l'anterior propietari del Casal. No obstant això, al juny de 1990, el seu ajuntament tenia un clot de 30.000 milions de pessetes. Segons ella, números rojos a causa del passiu patrimonial. D'altra banda, la cultura valenciana ha anat evaporant-se dramàticament al seu palau, i la Trobada Musical de la Mediterrània sobreviu com pot, la Mostra del Cinema opta per fórmules pseudocomercials i l'Encontre d'Escriptors és ja un record. Igual que el projecte inicial del llit del Túria, "un somni financer" de Ricard Bofill. Lizondo avança, però ella confia: "aquesta ciutat té una enorme base d'esquerra progressista".

Ismael L. Belda

Nota: En el moment de tancar aquesta edició no havíem rebut la resposta de l'alcaldesa al nostre qüestionari.

El senyor de les taronges

RAFA GIL

Espartà en la sastreria, folrat de carn i expert en l'orfebreria de l'arròs, Vicent González Lizondo, VGL, és el president monopòlic d'Unió Valenciana i el més ferm aspirant conservador a l'alcaldia del principal ajuntament del Túria. Un producte de l'anticatalanisme, segons uns, i un residu cantonal postfranquista, segons molts menys. Ara, s'embarcarà de nou a la proa electoral d'UV, dret adquirint per la seua imatge d'afaitat Robinson regionalista, i per ser el major cotitzant de l'ventura.

Combatre el catalanisme i biodegradar les restes de nacionalisme del PSPV-PSOE és un punt subratllat del seu programa. Ja ho va dir: "Jordi Pujol és l'extrema dreta imperialista". Vingut al món el 22 d'agost de 1943, casat amb Maria Teresa Sánchez Morales, entre les seues proeses poden comptabilitzar-se aquestes: intent de retornar cent mil guies telefòniques en català -sols va tornar 27, de dubtós origen-; pretensió d'apartar del consumidor talonaris editats per la Caixa de València en català -sense seguidors-; i un fum més d'assassinats lingüístics que no es van consumir. Una religió que no l'impedeix retolar talons de Banca Catalana o adquirir productes

a Sant Pere de Torelló. Encara que també a la Xina postmaoista.

El seu negoci personal va inflar-se a partir del petit magatzem d'adrogueria de la senyora Amparo García, que més tard va convertir en la fàbrica de brotxes, pinzells i corrós Greco, instal·lada al polígon Vara de Quart, Tres Creus, 42. Les estadístiques el consideren primer exportador del ram. Amant de les ones, fou accionista de l'ultradretana Intervalencia Ràdio -Blas Piñar-, i de l'antiga Televisió Diocesana -Opus-. Igualment, participa de l'usdefruit d'inversions al raïm.

Ser terrinent d'UV és una altra cosa. Partit fet a crèdit de la gran escampada popular, VGL i la Unió comencen a plorar un 1982, en un bressol de cendres, memòria d'UCD. L'estiu 88 declarava la seua intenció de rellegir-se el Tirant lo Blanc, a més d'iniciar lectures tècniques i de classe. Era l'any de les vacances a l'URSS.

La Reyna provincial Maria Consuelo ha apostat rius de columnes al seu diari, apollegant fins al límit la victòria de Vicent Greco, i la urgent i necessària comunió de les tropes populars i unionistes per desplaçar Clementina Ródenas. L'ex-PSOE Manuel del

Hierro li ajuda.

Les despeses de la campanya autonòmica de VGL seràn sufragades amb uns 50 xecs milionaris dels mateixos candidats. En total, 85 milions per catapultar-se. Abans, sis empresaris li donaren els 16 milions amb els quals va arrancar la seua ganga política. El mateix preu que va costar-li el seu Mercedes Benz. Té, a més, dos cavalls, *Starki* i *Charlie*, profunda passió pels bous i el frontó, i tres pisos, tots a València: a Marvà, 4, a Maluquer, 4, i a la plaça del Xúquer. També, un xalet a Torrent i un ecològic solar a l'Eliana.

Hortofrutícola convençut, va pretendre rebaixar grams al comptat de Rochester i a Marbella. A Madrid va ser famós el seu publipreportatge parlamentari, quan va exposar al públic de San Jerónimo una taronja, primer, i un considerable gargall unes jornades més tard.

Producte rural amb partit postindustrial, González Lizondo atrapa en les seues llistes des de verticalistes de l'Espanya indivisible fins a conservadors desheretats per Fraga. Franja blava i ex-venedor de faixes, la seua plataforma política es vertebrava amb el PAR d'Hipolito Gómez de las Rocas per repartir-se l'Ebre.

Dotze preguntes

i....

1. *¿Un país ideal del món?*

— Com és "ideal", tal vegada siga "el país de les fades".

2. *¿Casablanca, El padrino o Nueve semanas i media?*

— Per descomptat, *Casablanca*.

3. *¿Te, orxata o cafè?*

— Cada cosa al seu temps.

4. *¿El millor arròs és...?*

— El valencià *bomba*, producte artesanal de l'Albufera. I qualsevol *guiso* amb ell.

5. *¿Per què no es dedica a una altra cosa que no siga la política?*

— Algú ha de lluitar pels drets d'aquesta terra, i m'ha tocat a mi. I n'estic molt orgullós.

6. *¿Clementina Ródenas és...?*

— El fracàs per a la ciutat de València.

7. *¿Un amor platònic?*

— El benestar de València i de la seua gent.

8. *¿Què voldria ser d'ací a 20 anys?*

— Un valencià satisfet del seu treball.

9. *¿Quin va ser el moment més ridícul o vergonyós de la seua vida?*

— Tot els moments en què veig que els polítics valencians venen aquesta terra.

10. *¿Una mania?*

— València.

11. *¿Quin consell donaria a Clementina Ródenas perquè puga tornar a l'alcaldia?*

— Tornar arrere vuit anys, quan va començar a ser regidora d'Hisenda, i treballar dignament i eficaçment per aquesta ciutat.

12. *De forma taxativa: ¿monarquia o república?*

— En monarquia o república, sempre democràcia.